

межи се чуваха отъ къмъ истокъ на кждѣто бѣше заминало.

На бързо заповѣдахъ на каптинамуса да тръгне и достигне дружината, а самъ възседнахъ коня и го пустихъ тръсъ — да се присѣдиня къмъ сѣщата. Между това, испърво залпове, а подиръ чести топови гърмежи цѣпяха въздуха.

Тѣзи гърмежи болѣзненно се отразяваха въ душитѣ на Старо-Загорчени . . . , .

— И колко ли жертви сѣ успѣли да покосятъ смъртоноснитѣ гранати? си помислихъ азъ.

Пътя за Нова-Загора върви по склона на възвишенността — Чаджръ Могила, която се намира къмъ истокъ отъ града, срѣщу Каванлъкъ — Старо-Загорското дефиле, и отива право къмъ истокъ. Отъ странитѣ на пътя се виждаха много кръстци и мисирлици, а отъ лѣва страна — още и отдѣлни бадемкови дървета. Дѣсната же страна на шосето на голѣмо пространство бѣ покрита съ богати фруктови градини и бостани. Спуска отъ възвишенността къмъ истокъ бѣше все лозя.

Като се бѣхъ спустналъ отъ възвишенността азъ ударихъ коня си, който ме понесе по равното шосе, ако и да не бѣше отъ твърдѣ бързитѣ. По пътя настигнахъ и двама офицери отъ 1-ва дружина.

— Турци, Турци! извика единия отъ тѣхъ. Сега ще видимъ братушкитѣ.

— Тѣ ще глѣдатъ и ще взематъ отъ насъ примѣръ, отговорихъ азъ, безъ да се спирамъ.

Като понаближихъ, минахъ прѣзъ една малка рѣчица, отъ гдѣто можахъ да видя вече доста ясно расположението на нашата 4-хъ фунтова батарея. Тя отговаряше съ честъ огънь на неприятелската артиллерия. Въ лѣво отъ шосето, до една верста отъ батареята, се виждаше една група конници. Тамъ бѣше Николай Максимилиановичъ съ цѣлата си свита. Пушечни гърмежи по цѣлата позиция не се чуваха.

Прѣди да се приближа до батареята, азъ възвихъ въ дѣсно, гдѣто съглѣдахъ, на една почти височина съ нея една дружина въ резервъ. Прѣдпола-